

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 16C/52/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1309203488
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladislav Birás, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2021:1309203488.8

Uznesenie

Okresný súd Bratislava III v spore žalobkyne: ACV International, N.V., so sídlom v Beerseli, Oude Vijverweg 6, Belgicko, reg. č.: 0464.842.608, zastúpenej advokátskou kanceláriou BEATOW PARTNERS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Panenská 23, IČO: 36 868 841, proti žalovaným: 1/ O.. P. P., predošlé priezvisko R., narodená XX. augusta XXXX, trvalým pobytom v T., S. XXXX/X, zastúpenej advokátskou kanceláriou Studio Legale, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Galandova 3, IČO: 36 811 874, 2/ S. R., narodený XX. augusta XXXX, trvalým pobytom vo W., H. XXXX/X, a 3/ L. W., narodená 3. decembra XXXX, trvalým pobytom v R., H. XXX/X, o určenie vlastníckeho práva a o určenie existencie exekučného záložného práva, takto

rozhodol:

Konanie **z a s t a v u j e**.

Žalovaná 1/ a žalovaná 3/ majú proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v pomere 100 %.

Žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. H. predchodkyňa žalobkyne ACV SLOVAKIA s.r.o., so sídlom v Bratislave, Vajnorská 137, IČO: 35 790 369 (a následne žalobkyňa po pripustení zmeny subjektov na strane žalobcu uznesením z 27. novembra 2017 č. k. 16C/52/2009-326), sa žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava III 13. mája 2009 domáhala, aby súd určil, že

(i) byť č. X nachádzajúci sa na 1. poschodí bytového domu na S. X v T., súp. č. XXXX, so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a zastavanom pozemku vo veľkosti XXXX/XXXXXX, zapísaný na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie F. E., obec T. - m. č. F. E., okres T. O. (ďalej len „predmetné nehnuteľnosti“), je v bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaných 1/ a 2/, a

(ii) záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam, zriadené súdnym exekútorom D.. D. D. na základe exekučného príkazu vydaného 13. apríla 2009 v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex XXX/XXXX v prospech právnej predchodkyne žalobkyne, zapísané do katastra nehnuteľností pod Z-XXXX/XX, existuje ako prvé v poradí.

2. Žalobkyňa podaním doručeným súdu 12. júla 2021 vzala svoju žalobu v celom rozsahu späť, pričom dôvod späťvzatia žaloby nijako bližšie nekonkretizovala. Navrhla, aby súd konanie zastavil.

3. Vzhľadom na skutočnosť, že v rozhodovanom spore už bolo začaté pojednávanie, súd vyzval žalovaných, aby sa vyjadrili, či so späťvzatím žaloby a zastavením konania súhlasia.

4. Žalovaná 1/ vo svojom podaní doručenom súdu 9. augusta 2021 uviedla, že so späťvzatím žaloby nesúhlasí, pretože podľa jej názoru sú tu tak závažné okolnosti, ktoré opodstatňujú pokračovanie v spore a jeho meritórne rozhodnutie aj proti vôli žalobkyne. Za tieto okolnosti označila

(a) skutočnosť, že právna predchodkyňa žalobkyne „už dlhé roky si uplatňuje, resp. uplatňovala, šikanóznym spôsobom svoje nároky voči žalovanej 1/, pričom je stále vedené exekučné konanie pod číslom konania EX X/XXXX vedené exekútorským úradom D.. E. C., B. XX, XXX XX T., kde už v procesnom postavení oprávneného vystupuje žalobkyňa, pôvodne vedenej súdnym exekútorom D.. D. D., sp. zn. EX XXX/XXXX, a to titulom rozsudku Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 7 Cbs 59/05“, a (b) skutočnosť, že žalovaná 1/ „vynaložila nemalé finančné náklady v súvislosti so zastupovaním v tomto spore, takže je v morálnom záujme a v neposlednom rade aj ekonomickom, aby sa v konaní pokračovalo, pretože v prípade neúspechu žalobcu v meritórnom rozhodnutí si bude uplatňovať trovy konania ako aj trovy právneho zastúpenia“.

5. Žalovaný 2/ vo svojom podaní doručenom súdu 23. novembra 2021 vyjadril so späťvzatím žaloby a zastavením konania svoj súhlas.

6. Žalovaná 3/ podaním doručeným súdu 12. augusta 2021 vyjadrila so späťvzatím žaloby súhlas.

7.1. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) žalobca môže vziať žalobu späť.

7.2. Podľa § 145 ods. 1 CSP ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

7.3. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

8. Späťvzatie žaloby je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako účastníka (subjektu) konania s postavením tzv. dominus litis (pána sporu), ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania (tzv. dispozičný princíp civilného procesu). Vôľa žalobcu dosiahnuť zastavenie konania procesným úkonom, ktorým berie žalobu späť, je však limitovaná dvoma skutočnosťami, a to nesúhlasom druhej procesnej strany so zastavením konania a existenciou vážnych dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Dôkazné bremeno existencie takýchto vážnych dôvodov potom v konaní nesie žalovaný (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 8/2013).

9. Posúdenie dôvodnosti nesúhlasu so späťvzatím žaloby je výlučne vecou úvahy súdu. Nemusí ísť len o dôvody a záujmy právne, ale aj závažné etické, morálne, ekonomické a iné motívy závažného charakteru, pre ktoré súd konanie nezastaví (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 138/2009, publikované v časopise Zo súdne praxe pod č. 32/2014). Súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 136/2010). Samotné presvedčenie žalovaného o vážnosti ním uvedeného dôvodu bez ďalšieho nepostačuje na nepripustenie späťvzatia žaloby. Tieto dôvody nesúhlasu so späťvzatím žaloby je oprávnený posudzovať jedine súd a ak dospeje k záveru, že sú tak závažné, že opodstatňujú prejednanie a meritórne rozhodnutie sporu proti vôli žalobcu, uznesením rozhodne o nepripustení späťvzatia žaloby alebo jej časti a v konaní môže pokračovať podľa § 146 ods. 1 prvej vety CSP; v opačnom prípade konanie zastaví (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 60/2016).

10. Keďže žalovaná 1/ vo svojom podaní uviedla, že so späťvzatím žaloby nesúhlasí, súd sa najskôr zaoberal tým, či dôvody jej nesúhlasu možno považovať za vážne.

10.1. Skutočnosť, že sa proti žalovanej 1/ vedie iné exekučné konanie, nemôže byť bez ďalšieho tak vážnym dôvodom pre to, aby súd predmetné konanie napriek späťvzatiu žaloby nezastavil a ďalej v ňom i proti vôli žalobkyne pokračoval. Pokiaľ raz bola žalobkyňa v inom súdnom konaní právoplatne prisúdená peňažná pohľadávka, ktorú jej žalovaná 1/ dobrovoľne nezaplatila, je právom žalobkyne domáhať sa jej vymoženia v rámci exekúcie. Táto skutočnosť sama osebe nemôže byť považovaná za šikanóznym výkonom práva, pretože súkromné právo sa vo všeobecnosti riadi zásadou neminem laedit, qui iure suo utitur [t. j. nikoho nepoškodzuje ten, kto užíva (vykonáva) svoje právo]. Ak by aj žalovaná 1/ mala subjektívny pocit, že sa prisúdená peňažná pohľadávka uplatňuje proti nej „šikanózne“, právny poriadok jej v tom konkrétnom exekučnom konaní priznáva dostatočné možnosti, ako sa proti takémuto výkonu práva brániť alebo aspoň ako vyvolať súdny prieskum o otázke, či vedenie

takéhoto konania je v súlade so zásadou zákazu zneužitia subjektívnych práv. Avšak táto skutočnosť v žiadnom prípade nemôže byť dôvodom pre to, aby sa toto konanie, v ktorom sa žalobkyňa domáhala vyššie uvedených určovacích návrhov, nemohlo pre späťvzatie žaloby zastaviť. Určením, či žalovaná 1/ je alebo nie je (spolu)vlastníkom predmetných nehnuteľností, ani určením, či predmetné záložné právo na predmetných nehnuteľnostiach existuje alebo neexistuje ako prvé v poradí, sa totižto nijako nezmení jej hmotnoprávne či iné faktické postavenie ako dlžníka, ktorý už bol právoplatným súdnym rozhodnutím zaviazaný na splnenie peňažného plnenia. Na základe týchto určení jej povinnosť zaplatiť dlh ani nezaniká, ani ju tejto povinnosti inak nezabavujú (resp. spod tejto povinnosti neoslobodzujú) a ani neznamenajú, že v dôsledku toho sa označené exekučné konanie proti žalovanej 1/ bez vymoženia uloženej povinnosti zastaví. Predmetná určovacia žaloba a označené exekučné konanie teda vzhľadom na povahu v nich uplatňovaných procesných nárokov nemajú relevantný súvis (vzájomnú spojitosť).

10.2. Za celkom zjavne neopodstatnenú treba považovať aj námietku žalovanej 1/ o tom, že v prípade zamietnutia žaloby si bude proti žalobkyni uplatňovať náhradu trov konania. Ak by bola žalovaná 1/ v konaní vo veci samej úspešná (t. j. ak by súd žalobu vo výsledku zamietol) - čo je ale neisté -, podľa zásady procesného úspechu by jej vznikol proti neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania. Avšak, ak žalobca vezme žalobu späť a nejde o prípad späťvzatia pre správanie žalovaného, z procesného hľadiska zásadne platí, že žalobca zavinil zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť žalovanému trovy konania (porov. R 49/1993). Uvedené sa vzťahuje aj na daný prípad späťvzatia žaloby bez uvedenia dôvodu, čo teda znamená, že v tomto prípade žalovanej 1/ proti žalobkyni takisto vznikne nárok na náhradu trov konania, a to podľa zásady procesnej zodpovednosti za zastavenie konania. Procesný dôsledok aplikácie oboch týchto zásad, pokiaľ ide o jeho premietnutie do výroku o trovách konania, je celkom totožný, a preto tvrdenia žalovanej 1/ o vynaložených finančných nákladoch v konaní a z toho plynúceho údajného morálneho a ekonomického záujmu na pokračovaní v konaní nemožno považovať za vážne dôvody, pre ktoré by súd mal návrh na zastavenie konania pre späťvzatie žaloby zamietnuť. Celkovo možno zhodnotiť, že uvedená argumentácia žalovanej 1/, v kontexte s jej doterajšími tvrdeniami o nedôvodnosti podanej určovacej žaloby, pôsobí vo vzťahu k aktuálnej procesnej situácii dosť nekoherentne a zmätočne a zrejme vychádza z nepochopenia jej aktuálnej procesnej pozície, pretože doterajšie status quo hmotnoprávneho postavenia všetkých subjektov konania zostane zachované a nijako sa nezhorší ani tým, že sa konanie pre späťvzatie žaloby zastaví, ako ani tým, ak by súd žalobu vo veci samej zamietol.

10.3. Konkludujúc uvedené, súd v rozhodovanom spore - s prihliadnutím na vyššie citovanú judikatúru najvyšších súdnych autorít - nezistil žiadne relevantné dôvody na strane žalovanej 1/, ktoré by bolo možné opodstatnene vyhodnotiť ako vážne a pre ktoré by nemal pripustiť späťvzatie žaloby žalobkyňou.

11. Súd sa napokon zaoberal skutočnosťou, ktorý konkrétny subjekt vystupujúci v procesnej pozícii žalovaného 2/ je oprávnený vyjadriť (ne)súhlas so späťvzatím žaloby, teda či žalovaný 2/, na ktorého majetok bol po začatí predmetného konania vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 25. septembra 2014 č. k. 2K/53/2014-44, alebo správcu konkurznej podstaty jeho majetku Správcovská a reštrukturalizačná, k. s., resp. jeho právneho zástupcu Counsel s. r. o.

11.1. V zmysle § 47 ods. 1 prvej vety a ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, a možno v nich pokračovať len na návrh správcu, ktorý sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu. To znamená, že správca konkurznej podstaty sa stáva subjektom konania namiesto úpadcu až momentom podania návrhu na pokračovanie v konaní; pokiaľ sa tak nestane, za subjekt (síce prerušeného) konania stále treba považovať úpadcu.

11.2. V rozhodovanom spore správca konkurznej podstaty žalovaného 2/ na základe vlastného rozhodnutia (prejavu vôle) súhlas s pokračovaním v konaní nedal, a preto sa nikdy nestal subjektom predmetného konania namiesto žalovaného 2/ ako úpadcu. Pokiaľ teda správca konkurznej podstaty nevstúpil do procesnej pozície žalovaného 2/ a nestal sa subjektom predmetného konania, nepatrí mu ani žiadne oprávnenie, ktoré zákon priznáva len subjektom v konaní, vrátane oprávnenia vyjadriť svoj súhlas resp. nesúhlas so späťvzatím žaloby. Z tohto dôvodu súd nemal inú možnosť, ako vyzvať na vyjadrenie súhlasu so späťvzatím žaloby aktuálneho účastníka (subjekt) konania, ktorým bol a stále je žalovaný 2/, a nie správca konkurznej podstaty majetku žalovaného 2/.

11.3. Zastaveniu konania pre späťvzatie žaloby nemôže brániť skutočnosť, že na majetok žalovaného 2/ bol po začatí konania vyhlásený konkurz, v dôsledku čoho sa podľa § 47 ods. 1 ZKR prerušujú súdne konania. To, že je predmetné konanie pre vyhlásenie konkurzu prerušené, súd nijako nespochybňuje, avšak túto skutočnosť je potrebné vyhodnotiť nielen striktno mechanicky, ale vo svojich širších

dôsledkoch. Právo na súdnu ochranu v civilnom sporovom konaní je návrhové, čo teda znamená, že súd sám nesmie súdne konanie začať a de facto žalobcovi realizáciu práva na súdnu ochranu vnútiť. Ak žalobca, ktorý podaním žaloby inicioval súdne konanie, si z akéhokoľvek dôvodu v ňom neželá ďalej pokračovať, čo formálne vyjadrí späťvzatím žaloby, nastáva obdobný stav, akoby žaloba nebola podaná. To znamená, že súd nemôže v konaní ďalej pokračovať (ak nie sú splnené podmienky v zmysle § 146 ods. 1 prvej vety CSP, o čo ale v prejednávanej veci nešlo) a bez možnosti akejkoľvek úvahy musí takéto zastaviť, a to bez ohľadu na to, či konanie bolo prerušené pre vyhlásenie konkurzu na niektorého z jeho subjektov. V opačnom prípade by nastal absurdný dôsledok, že žalobca ako pán sporu by ním iniciovaný spor nemohol (bez vydania meritórneho rozhodnutia) ukončiť, ale musel by napriek späťvzatiu žaloby proti svojej vôli naďalej zotrvať v spore a počkať, kým sa konkurzné konanie právoplatne neskončí (čo môže trvať aj niekoľko rokov), pretože až potom by súd bez ďalšieho mohol konanie pre späťvzatie zastaviť. Takúto interpretáciu ustanovení § 145 ods. 1 CSP v spojení s § 47 ods. 1 ZKR treba ako nesprávnu odmietnuť.

11.4. Z vyššie uvedených dôvodov súd vyzval na vyjadrenie súhlasu so späťvzatím žaloby a zastavením konania priamo žalovaného 2/, ktorý následne svoj súhlas vyjadril.

12. Sumarizujúc uvedené, so zreteľom na dispozitívny úkon žalobkyne, ktorým svoju žalobu vzala v celom rozsahu späť, na súhlas žalovaných 2/ a 3/ so späťvzatím podanej žaloby a na absenciu nesúhlasu žalovanej 1/ so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov, ktorých existenciu sa jej v konaní nepodarilo preukázať, súd podľa citovaných zákonných ustanovení konanie zastavil.

13. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. V rozhodovanom spore vznikol žalovaným 1/, 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pretože žalobkyňa procesne zavinila, že konanie sa muselo zastaviť, keďže žalobu vzala späť bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu. Súd v danom prípade nemal preukázanú nijakú skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že žaloba bola vzatá späť kvôli takému správaniu alebo konaniu žalovaných, v dôsledku ktorého by sa stala po jej podaní bezdôvodnou.

13.1. O výške náhrady trov konania žalovanej 1/ a žalovanej 3/ rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

13.2. Súd však v súlade so zásadou procesnej ekonomie v zmysle čl. 17 CSP náhradu trov konania žalovanému 2/ nepriznal (R 72/2018), pretože z obsahu spisu nevyplýva, že by mu v tomto konaní trovy súdneho konania alebo právneho zastúpenia vznikli. Za tieto trovy nemožno považovať trovy správcu konkurznej podstaty majetku žalovaného 2/, pretože náhrada trov konania patrí len účastníkom (subjektom) konania a správca tým, že nedal súhlas s pokračovaním v predmetnom konaní, sa jeho subjektom namiesto žalovaného 2/ nikdy nestal. Pokiaľ správcovi aj vznikli nejaké výdavky v dôsledku jeho faktickej účasti v spore (išlo napr. o reakciu na výzvu súdu o vyjadrenie súhlasu s pokračovaním v konaní a pod.), tieto si ako „nesubjekt“ konania musí znášať sám (porov. § 252 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Bratislava III. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).